

som Forholdene staa i dette Øjeblik, anser jeg det for et Punkt, som Landstinget meget skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, at vi ikke staa let gaa hen og ophæve en Bestemmelse, som nu har været gældende i en længere Aarrække.

Det næste Punkt, jeg vil, omtale, er ogsaa bleven berørt af næsten alle Talere, det er Aalegaardsretten. Jeg kan ikke andet end paaskønne, at den højtærede Minister har hævdet Ejendomsretten for Kystejerne baade i sit Forslag og under Forhandlingerne i det andet Ting. Det kan jo ikke bestrides, at Ejerne af Kysten har en gammel Ret lige fra Kristian den Femtes Tid, en Ret, som ogsaa er anerkendt i Lov af 5te April 1888, idet der jo udtrykkelig er udtalt „den udelukkende Ret til at sætte Algaarde“, kun begrænset af den Ret, Fiskerne have til at sætte Ruser, hvor den ikke kommer i Kollision med Aalegaardsretten. Nu er det blevet sagt: Denne Aalegaardsret er ikke nogen rigtig Ejendomsret, fordi den er indskrænket. Men jeg vil spørge: Paa hvor mange Omraader have vi ikke Indskrænkning i Ejendomsretten, uden at man derfor kan fratagende Ejendomsretten dens fulde Betydning. Der er f. Eks. Stovene; der er der ogsaa Indskrænkninger i Ejendomsretten. Det samme kan ogsaa være Tilfældet med Hensyn til Aalegaardsretten; men en Ejendomsret er den dog, og den er udtrykkelig hævdet som saadan, og den bør ogsaa respekteres nu. Den er, som sagt, respekteret i Regeringens Forslag, hvad jeg maa paaskønne, og det er ogsaa med Tilfredsstillelse, at jeg i Folketingets Forslag har læst det første Punkt, at Aalegaardsretten udelukkende tilkommer Ejeren af Kysten; men jeg beklager meget, at de efterfølgende Bestemmelser ikke harmonere med denne Udtalelse om Ejendomsretten, de staa ikke i Samklang dermed. De øvrige Bestemmelser maa jeg anse for temmelig vidtgaaende. Der er nu for det første en Bestemmelse om en vis Afstand, hvortil Aalegaardsretten gaar, nemlig 100 Favne fra Land, og om en Dybde af 3 Favne. Disse Bestemmelser ere satte noget vilkaarligt, thi det er godtgjort, at der er Steder, hvor disse Afstands- og Dybdebestemmelser ikke ere tilstrækkelige. Jeg ved og kunde nævne de Steder, hvor man er nede paa 4 Favne Vand med at sætte Aalegaarde. Det er da noget betænkeligt saaledes her uden videre at opstille nogle Afstands- og Dybdebestemmelser, som skulle passe paa alle Forhold. Der er mange Steder, hvor man fisker og sætter Aalegaarde længere ude fra Land, og hvor altsaa de 100 Favne slet ikke passe, selv om man dertil lægger de 50 Favne,

som omtales i den almindelige Bestemmelse i § 12.

Jeg kommer nu til et andet Punkt. Paa samme Tid som man hævdet Kystejernes Ret til at sætte Aalegaarde som en Bestanddel af hans Ejendomsret, paalægger man Ejeren, at han skal tage et Nævn for at staa konstateret denne hans Ret. Det mener jeg dog er en ganske mærkværdig Fremgangsmaade. Man paalægger en Mand en Byrde for at staa konstateret en Ret, som man i Forvejen siger, han har. Han har denne Ret, saalænge den ikke kommer i Kollision, hvor det kan paavises at andres Fiskeri har Ulempe af hans Aalegaard. Paa den anden Side kan der jo ogsaa for Aalegaardsejeren eller Kystejeren være Grund til at paafalde Nævnet, naar han mener, Fiskerne komme hans Ret for nær. Dette Nævn, hvis Indførelse jeg for Resten kan finde meget rigtig og hensigtsmæssig, skal benyttes i Tvivlstilfælde, hvor Kystejeren og Fiskerne blive uenige, men paa Forhaand at gøre det til en Pligt for Kystejeren at paafalde Nævnet samt at vedligeholde disse Mærker, finder jeg er meget vidtgaaende. Der sker her et Indgreb i Ejendomsretten, som ikke bør taales, det kan jeg altsaa pa ingen Maade finde mig i. Vil man endelig have nogle Afstandsbestemmelser, saa siger jeg: Lad gaa! Men disse her ere for smaa. Man bør paa ingen Maade, hvis man overhovedet vil have saadanne Bestemmelser, gøre det til en Betingelse, at Kystejeren under alle Omstændigheder skal tage et Nævn for at konstatere sin Ret, den følger ganske af sig selv. Det er de væsentligste Bemærkninger, jeg har at gøre til dette Lovforslag. Jeg skal ogsaa ønske, at Lovforslaget maa blive fremmet, da jeg tror, det paa flere Punkter gør Forbedring i de bestaaende Tilstande, men paa den anden Side maa vi ogsaa vel vogte os for at betage et Lovforslag, der har saadanne Mærker, at man hellere maa blive ved de bestaaende Tilstande, om endskønt jeg ingenlunde er tilfreds med Loven af 5te April 1888, thi jeg erindrer godt det Tryk, vi befandt os under den Gang.

Steffensen: Jeg havde ogsaa tænkt at fremkomme med nogle Udtalelser med Hensyn til Aalegaardsretten, men, da det, jeg har at sige, i alt væsentligt er sagt af tidligere ærede Talere, skal jeg ikke videre komme ind derpaa. Jeg skal blot bemærke, at jeg er enig med dem, der have udtalt, at de finde, at Aalegaardsretten gaar noget for nær. Der er i øvrigt kun en enkelt Bemærkning, som jeg finder Anledning til at tilføje,